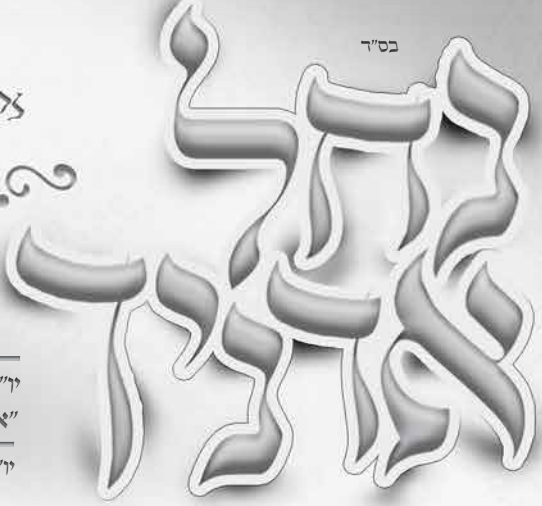

**גיליון מורחב
לכבוד
חג השבועות
שנה
להוצאת הגיליון**

להנחלת נעים תורה וחסידות
מנדר היוצא מערך

י"ל ע"י התאחדות האברכים
"אדנים לתורה" דהסידר זוטשקא
י"ט שבועות - פר' נשא תש"פ + גיליון נ"א

נחל קדומים

דברות קודש ממעיין נובע, כ"ק מרגן רבוה"ק ז"ע

טעם כי לא ינקה את הנשבע בש"ש לשוא

לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא כי לא ינקה ה' את אשר ישא את שמו לשוא (שמות כ. ז.). וקשה, למה מכל העבירות ינקה בעשותו תשובה שלימה, ורק אצל שבועת שוא כתוב בתורה "כי לא ינקה", ופלא הוא. ויש להסביר למשל אם אדם עושה עבירה ואכל דבר אסור ח"ו, היד כותבת בלילה בספר הזכרונות, פלוני אכל דבר אסור, ואם עושה תשובה שלימה, מוחקין מספר הזכרונות כל השורה ואינה ניכרת כלל. אבל הנשבע בשם ה' לשוא, וכתב בספר "פלוני נשבע בשם ה' לשוא", ואף אם עשה תשובה שלימה כל ימיו, אי אפשר למחוק כל השורה מהספר הזכרונות, כי אסור למחוק את השם ברוך הוא ומוכרח להשאר תיבות "בשם ה'", וזהו כוונת הכתוב "כי לא ינקה". (רביה"ק ר' מאיר מפרמישלאן ז"ע)

שפלות ישראל בעצמם גם בעמדם ביום המדרגה

ויצא משה את העם לקראת האלקים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר (שמות יט. ז.). היינו כשהיו ישראל במעמד הר סיני, הגם שהיו אז במדרגה גדולה, עם כל זה 'ויתיצבו בתחתית ההר' היינו שהיו בעיניהם בתכלית השפלות. (רביה"ק ר' מרדכי מנדבורנא ז"ע)

ע"י תורה ותפלה יבוא לתשובה

אקדמות מילין (בפיוט אקדמות), אמר עצה איך להגיע לתשובה, על ידי 'אקדמות מילין', דהיינו כשאדם רוצה לעשות תשובה יקדים מילין, שיאמר דיבורים להקב"ה, היינו דיבורי תורה ותפילה, ואחר כך ממילא יבוא לתשובה. (רביה"ק ר' מרדכי מנדבורנא ז"ע)

כל "הן" ו"לאו" של ישראל יהא עפי"ה

ובאו כולם בברית יחד נעשה ונשמע אמרו כאחד ופתחו וענו ה' אחד (זמר יום שבתון). הרה"ק השר שלום מבעלזא ז"ע אמר לפרש, עפי"ה מאז"ל (מליטא פורשת בחוש פ"ה) דבמתן תורה ענו כל ישראל על כל המצות שנצטוו בקום ועשה "הן" ועל כל המצות שנצטוו בשב ואל תעשה ענו "לאו". והנה בדיבור "אנכי" ו"לא יהיה לך" לא יכלו לענות הן ולא, כיון דאמרו בדיבור אחד, מיד פתחו וענו "ד' אחד", שזה עולה יפה על ב' הדברות כאחד, עכדה"ק. ויתכן שבמעמד הר סיני הרגילו את ישראל שכל "הן" שלהם צ"ל על פי מצות ה', וכל "לאו" צ"ל על פי מצות ה'. וזה ה"נעשה ונשמע" שאמרו ישראל בהתבטלות גמורה, שאין להם רצון עצמי כלל. ואם יש להם רצון לעשות דבר בקום ועשה, זהו מחמת רצון השי"ת. ואם נמנעים מלעשות דבר מה, זה אך ורק מחמת רצון השי"ת.

וביום הנחשק של מתן תורתנו, ישראל קדושים מלאים שמחה עצומה ואהבה בתענוגים על שזכו להתקרב למלכנו, ולהיות לו עם סגולה. ובהגדה של פסח אנו אומרים "אלו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את

התורה דיינו". כי בשעת ההתקרבות להר סיני כבר פסקה הזוהמא, והשגנו את התורה בבחינת מבשרי אחזה אל-ה, כשם שהשיגו האבות הקדושים, וכמו שביאר אא"ז הרה"ק מנארדיטשוב ז"ע בטה"ק קדושת לוי (קדושה ראשונה לפורים). אכן זכינו גם לקבל התורה להיות מצווים ועושים, שמעלתו רבה ונשגבה ממי שאינו מצווה ועושה. וכל אחד מאתנו ה' בודאי שש ושמח אילו ניתן לו הזכות לשמש למשל את הבעל שם טוב ז"ע, והי' וקד משמחה על הזיכה הגדולה שניתן לו בזה. ומזה נקח קל וחומר שביום זה ניתן לנו הזכות לשמש ולעבוד את מלך המלכים הקדוש ב"ה, אשר מכל רבבות שרפי מעלה שברא לשמשו, בחר בנו ורוממנו יותר מכל מלאכי מעלה ומכל ברואי תבל, וחשק בעבודה שלנו קרוצי חומה. אשרינו מה טוב חלקנו.

(כ"ק רבינו הנחל יצחק ז"ע)

נעשה ונשמע באחרות ע"י יזכך המידות

ובאו כולם בברית יחד נעשה ונשמע אמרו כאחד. ארו"ל (שבת פח). בדשעה שהקדימו ישראל נעשה ונשמע יצתה בת קול ואמרה להן מי גילה לבני רז זה שמלאכי השרת משתמשין בו. והיינו דבאמירת "נעשה ונשמע" בלי שום חשבונות, מה יצטוו, וכיצד יקיימו, התבטלו לגמרי אל רצון הבורא, וזהו מדריגת מלאכי השרת, שאין להם ישות עצמית כלל.

אמנם מה שאמרו "נעשה ונשמע" בלשון רבים, הרי שנעשו כאיש אחד בלב אחד, שידע כל אחד שבודאי גם חבירו מסכים לזה, ולכן אמרו "נעשה ונשמע".

וזהו "ובאו כולם בברית יחד", כאשר נתקיים בהם "ויחן שם ישראל נגד ההר" כאיש אחד בלב אחד. והשיגו מדריגת האחדות הגמורה, ובכלל זה שאין אחד מגביה עצמו יותר מחבירו, ממילא יכלו לומר "נעשה ונשמע" בביטול גמור ובאחדות גמורה כמלאכי השרת שאין להם קנאה ותחרות ואין אחד מגביה את עצמו על חבירו, והם בטלים לגמרי לרצון העליון.

ובודאי א"א להשיג בחי' ביטול ואחדות זה עם זה, אלא ע"י יזכך המדות בתכלית הזיכוך וזה הרמז, דהנה ובא' כלם בברית יחד ס'ת' מ'דות'. שלאחר שזככו את המדות, יכלו לומר "נעשה ונשמע" באחדות ובהתבטלות גמורה.

וזהו שארו"ל "דרך ארץ קודמת לתורה", שרק ע"י יזכוך המדות אפשר לקבל התורה ולומר "נעשה ונשמע" בביטול גמור, וכמשנת. והרי התורה נקראת "תורת אמת", והעולם הזה הוא עלמא דשקרא, וכיצד יתכן שיקבלו את התורה בעולם שהוא מלא שקר. אכן כאשר מזכין את המדות, ובאין לידי ביטול אמיתי, שייך להתקשר לתורת אמת. ולכן "ובאו כולם בברית יחד" בגמט' "אמת". שע"י יזכוך החומה, זכו להשיג מדת האמת ולכן יכלו לקבל תורת אמת.

(כ"ק מרגן אדמור'ר ז"ע)

**על שפת
הנחל**

שנה
לצאת הגיליון...

עמד הוא בגאון, ניצב על מעמדו, כענק מתנשא אל על, מאפיל בחוסנו על הנוף הסובב, באר נפילים או שמא מבצר מים עתיק יומין רב יחוסין. בלחש וברז שחו אודותיו זקני וחכמי העיריה, אשר קיבלו המה מאבות אבותיהם, שבאר זו חפרה מלך רם ונישא, חכם הרזים וגיבור כארזים. שנים רבות, כך סחו זה לזה בכמיהה, השקה באר זה רבבות ואלפים, ניצבו היו הכן שואבים מנוסים, דולים ומשקים לכל עייף ויגע מלא חפנים, וחיו המים, מים זכים טהורים, מחיים גוף ונשמה, לכל מכה צרי ולכל חולי רפואה.

אחר ימים, הוסיפו הם לדלות השואבים הוותיקים, הוסיפו המלכים לעזרתם מכוני ענק, מורכב מגלגלים שונים ואופנים מיוחדים, מסובבים זה בזה בהתאמה ובחכמה נפלאה. וכך הוסיפו לשאוב מים עוד שנים רבות. אך למרבה הצער, נשבר קולם ונחלש בכבוד, השנים חלפו, והמון העם שוב לא ידע לא הבין ולא חקר אחר חכמת הבאר וסוד שאיבתה. המים הזכים הוסיפו לנבוע, אך מאין שואב לא הוסיפו עוד גאות. מעטים הם, צמאי הזכות תאבי החיות שמהרסים לעלות בכל כוחם, מטפסים במעלה הבאר וביגיעה רבה שואבים בששון, ואילו המון העם, כלל אינו יודע הפסדו וחסרונו. חלפו השנים עוברי האורח כבר נטו פעמיהם מאליהם, לבל יתקלו בבאר הענק. גלגלי השאיבה עמדו דומם הלכו וקמלו.

והנה ביום אחד בהיר ונאה קבעו להם עוברי דרכים ויבחרו את מושבם למרגלות הבאר. צילו הנאה חמדה ליבם, וקווה קיוו שאף תנובה יפיקו מבאר עתיקת היום. עמלו המה לחדש את פני הבאר, לתקן וליישר את גלגלי השאיבה, לבנות מחדש את תנועת האופנים וסיבובי שיניהם. התושבים למיניהם הביטו במ בתימהון חלקם אף לעגו למו, וכי לשנות סודי בראשית באתם...? אך המה נאמנים לדברי חכמיהם וזקניהם כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים, הוסיפו לתקן ולחדש את פעולת הבאר.

אך כמתאור דרך, ניצבה לפנייהם עצת הזקנים, אבן בוחנם יהא אחר חלוף כל עונות ותקופות השנה. יען כי משאבה זו, מטבעה ומדרכה להסתובב על מעמדה, ללא הבט בשינוי המזגים. כי כן ייסד המלך וכן היה מעמדו לכל השנים. והיה אם כן יהיה תדעו נאמנה,

המשך בעמוד ב' <<<

◆ גיליונים שישו ותחתונים עליו בקפלת תורה המתקנה מסיני האר פלה מאד נתעלה בקפלת יום זה עשרת הדברים ◆

◆ לשונות נשמע כ"ק מרגן אדמור'ר רבי נתן דוד בן כ"ק מרגן אדמור'ר רבי יצחק אייזיק זעקל'לה"ה ◆

התקדשות וטהרה לקראת מתן תורה

וראוים הם לברכה.

ועל כן נקבל על עצמינו כלונד יחד מעט פרישות, לבל נהיה שקועים ח"ו בעוה"ז ושנקדש ונטהר את עצמינו, כי הרי עיקר המעלה של קבלת התורה היא הטהרה והיראת שמים שקדמה לקבלת התורה. כמבואר בגמ' (עבודה זרה ג.) אמר ר"ש בן לקיש מאי דכתיב ויהי ערב ויהי בוקר יום השישי מלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית ואמר אם ישראל מקבלין את התורה מוטב ואם לא אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו. ופירש"י כוונת הדרשה היא מ' ה'שישי ח"א יתיירא לדרשה, דכל מעשה בראשית תלוי בשישי בסיון אם יקבלו ישראל את התורה. והק' בתוס' (ר"ה יום השישי) דתימה למ"ד שבבעה לחודש נתנו עשרת הדברות מאי יום השישי והלא בשביעי בסיון ניתנו. ובמהרש"א תי' ע"ז, בהקדים מה שיש להקשות על מה שקבע השי"ת את חג השבועות ליום החמישים מן הספירה, והלא קבלת התורה היתה ביום נ"א. ותי' דלפי שלא היו ישראל ראוים לקבל את התורה עד שיטהרו ויקדשו את עצמם מטומאת מצרים, כי יראת חטא קודמת לחכמה, וע"כ היתה הספירה במספרים קדושים שבעה שבועות וחמישים יום. ולפי שביום נ' נגמרה הטהרה והיו ישראל כלי ראוי לקבל את התורה, קבע הקב"ה אותו יום לחג השבועות, כי טהרה ויראת חטא היא במעלה גדולה אצל השי"ת יותר מן חכמת התורה. וזוהו מיישב קו' התוס' דאף למ"ד ב' בסיון ניתנו הלוחות עיקר שמחת החג היא על מה שנעשה בו' בניסן שהגיעו לשלימות הטהרה, ומבואר דעיקר השמחה בחג השבועות היא על קבלת הטהרה.

וביותר י"ל דהנה ה' לישראל קודם קבלת התורה אמצעי להתבונן ענין זה, דהרי אותו יום נ' הוא אותו היום שהוסיף משה מדעתו (שבת פו.) כדי שתהא קבלת התורה בטהרה בשלימות, וא"כ אותו יום שבאו לשלימות הטהרה הוא אותו יום שהוסיפו פרישות על עצמם, וע"ז אנו שמחים בחג השבועות הזה.

הנה פרשת נשא עוסקת בענין פרשת סוטה ואח"כ פרשת נזיר ואח"כ פרשת ברכת כהנים. וארז"ל דלהורות בא דהרואה סוטה בקלקולה זייר עצמו מן היין. ולעניינינו בא לרמז, דהנה ביום הראשון של ימי הספירה ממחרת השבת הביאו את מנחת העומר הבאה מן השעורים שהיא מאכל בהמה, המכוון כנגד מנחת סוטה שבאה אף היא מן השעורים. כי מנחה זו באה בתחילת ימי הספירה לבדוק אותנו בבכיי נפשנו אם מעשינו מתוקנים כדבעי, והאם לא נגררנו במעשינו אחרי הנפש הבהמית. ולאחר התבוננות כשרואים סוטה בקלקולה, דהיינו שמבינים את הקלקול הנורא שהנפש הבהמית גרמה בעוה"ה, באה פרשת נזיר, להורות לנו הדרך לתקן את אשר עוותנו, שיש לנו לקבל על עצמינו להנזר מן הגשמייות ולנהוג בפרישות, שלא נהיה שקועים כ"כ בהבלי העולם הזה. דזהו עבודת ימי הספירה, ואחר עבודה זו באה "ברכת הכהנים", דכאשר יהודי מתאמץ ואפ"ל במעט פרישות וחפץ להתחזק בדרכי הקדושה, הרי הוא זוכה תיכף לברכת הכהנים.

וכתב זק"ה **בנחל יצחק** עה"פ כה תברכו את בני ישראל, הדכונה "כה" היא, דיברכו את בני ישראל כמות שהם, בלי חשבונות כיצד מדרגתו, כיון שהם בני ישראל, וע"ז אמר הקב"ה ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם שהקב"ה יסכים ויחתום על ברכתם. דהרי הכהנים אינם יודעי צפונות לדעת לבו של כל אחד מישראל, אם מעשיו הגונים ואו חלילה להיפך, אלא שהקב"ה חפץ שנתברך כמות שאנו כי הרי אנו בני ישראל, וכל יהודי בפנימיותו חפץ לעשות רצון קונו.

ויש לרמז זאת בענין המנחת העומר שכמו שהיתה בודקת את ישראל אם מעשיהם הגונים, כמו"כ היתה מגלה שבפנימיות איש ישראל הוא מקושר להשי"ת וחפץ לעשות רצון קונו. ואך שקר ענו בס, אם כלפי חוץ נראה ה' כאלו סטו מדרך היראה, הרי שימי הפרישות של ספירת העומר גילו פנימיות לבבם שטהורים הם,

מכאבים משולחן המערכת

אכבוד מערכת תציון הנפלא נחל אדנך

מכא"ש

בדאשי דבדי העני כה אהיז יקב ערן ג'יוניכס הכבד אכר אכר חופיז אור זולס מדי שגב בשבט כ'א הנאה אורכ הדקאי, ג'יוני חלל מנסן אל צן דבדי גורה הדרכה הכה אהשה וסניתי בענין. וכן יש אהלאו ע'א נס פלאה הגורה מדי שגב מאוצריגויל של תרצ"ז לו"ט אהדיכס ונחמדיס משה וחפס.

ועל כ'אם החאה חסיבין דקבעגא, ג'יוני זה יוצא מדי שגב בשבט וכו' מי שמכין יודע כמה עמו ויגיה אהוצ'א ג'יוני מדי שגב

וכפי שקבשג אהזי וזהיזי, הנה בענין ההפצה העני סבור לא כ"כ ע'ויכס החלאכה, אלא אלו החוצ'ים אכבו אג ישראל כדאי וכו' אישען ע'א המערכת אהפ'ו באקוס חושבוטיס.

מ"ח אכ יש אשגוט שתיציוני יהי' מוכן ויגר בהקדם, ג' כדי שיוכלו איהנע מחנע עוד לפני שגב וכהכין אג ע'צונע אשגב ע'א ידו, ג' כדי שיהי' שייך אהפיא אג צה מן החוכין ואל באופנים אחריס החייקייס הענין.

מחמקס בכהכ שגשכו גמאי אהצ'יו גורה ואלהאדינה

א . נ . כ .

בני בק

אכבוד

עזרכי הע'ון הגוני המפואר 'נחל אדנך'
ע"י האגאדיה האכדיכס 'אדניס אגורה'
דחסידי קפליס
ע'ום וכהכ'!

הצג'א ונפגע'א, סחוקן החיובי, כפי'א וכו'אי' השבוע אהשנה אג ג'יוני 'נחל אדנך' ג'יוני כ"א פ'ל נח' הנחדד והמלא ג'דוש סחי'ו דאורי'גא ומחסידיג מנסן אל צן,

ובשגא העני אהודג אכס ע'א כ'ך ווארד יישר כוח, ושגשכו אהצ'יו גורה ואלהאדינה.

ושב אודה ואל אפוש, יישר כוח וכהכ ה'צ'חה רב'!

בכהכ הגונה - מכה גורה מכה חייס

3 .

בני בק

אכבוד תציון החשוב נחל אדנך

העני אהכזי אג ג'דאי ונהכבי ע'א ג'יוניכס העשי והחשקה המלא מכל טוב גורה מחסידיג

ובחיימד כדצוני אציון אשגב אג מדיז הכהכ נחמאי ע'דורי, ומדיז מחסידיג מנחל דכר, אשג אלא סכס חסידיים אדכס אכין א"ע אקנאק מ' ומועד הן הכהכ והן מחסידיג יש אי בקשה צ'נועה, מחשדיס כהגבג הנהכ פ'חסיס מנח'י קודש, אכ שייך אפ'חסיס אכגוה אומוח צ'דיקיס ג'כ חיי'י חול ושגב וי"ט שאין הע'ון רינין, וכן אכ שייך כשגבג כוחגיס החנתיים, אכ יש הדככות והנהכ'יס מ"כ ק'אד'ר ע'וי"ט בענין מועדיג, וכן ע'א כ'א השנה, אכ שייך אהיסי' ואלהש'יס ג'כ אג צה כדי שיהיה דבר שלם אהשק'ת ח'צ'מאיס אדכר ה'.

מחמקס מעין הפגימה שגשכו עוד רבוט בשען אהכפי' גורה מחסידיג אכס ה' ואל יקצ'ל אהיון ואל יבוש החניין ויפה ויכה אשמח ע'א ה'.

ה . נ . ע .

אלעד יצ"ו

מנהג שטיחת עשבים

נוהגים לשתוח עשבים בשבועות, זכר לשמחת מתן תורה¹, ועוד הרבה טעמים נאמרו בזה: מותר לטלטל הפרחים והעשבים, ואין בהם משום מוצקה, כיון שיחדם לקשט הבית מערב יו"ט²; פרחים שהעמידם במים באגרטל וכדו' מערב יו"ט, מותר להוציאם ביו"ט, ואין בהם משום קוצה, כיון שאינו קוצרו ממקום גדילתו. אבל אסור ליתן לכתחילה הפרחים במים ביו"ט, או אפילו שהיו במים ונשפכו, אסור להחזירם למים אחרים ביו"ט³; אבל אם יש בו פרחים ועדיין לא נפתחו כולם לגמרי, אסור להחזירם כלל למים, מפני שכשמחזירו ממשיכים הם להיפתח, ואפילו להוסיף מים אסור, דהוי איסור זורע מדרבנן לפי שאינו קרקע עולם⁴:

גדי, ועי"ש ביאורו בזה עפ"י דרך החסידות: נר. מגן אברהם (ס"ק ו), משנה ברורה (שם ס"ק טז); נה. זוהר הק' (חלק ב' משפטים קכה); נו. פרשת משפטים (ד"ה לא תבשל גדי), ועי"ש ביאורו בזה עפ"י דרך החסידות: נר. מגן אברהם (ס"ק ו), משנה ברורה (שם ס"ק טז); נה. זוהר הק' (חלק ב' משפטים קכה); נו. פרשת משפטים (ד"ה לא תבשל גדי), ועי"ש ביאורו בזה עפ"י דרך החסידות: נר. מגן אברהם (ס"ק ו), משנה ברורה (שם ס"ק טז); נה. זוהר הק' (חלק ב' משפטים קכה); נו. פרשת משפטים (ד"ה לא תבשל

יו"ט, לכן אוכלין מאכלי חלב דייקא⁵:

ויש נוהגין לאוכלו בסעודה אחת, קודם מאכלי חלב ואח"כ מסירין המפה ואוכלין סעודה בשרית⁶. אבל אנו נוהגין עפ"י דברי הזוהר הק' שמזהיר שלא לאכול בסעודה אחת חלב ואח"כ בשר⁷, אלא יש להמתין שעתא חדא בין סעודה לסעודה, ולכן מחלקין קודם סעודה חלבית, ואח"כ סעודה בשרית:

הנוהג כמנהג אבותיו לאכול בסעודה אחת חלב ואח"כ בשר, אין צריך לשנות ממנהג אבותיו, ויש לסמוך עצמו על דבריו הק' של הרה"ק הנועם אלימלך זצ"ל⁸ שכתב וז"ל, וגם אנתנו בחג השבועות התירו לנו חז"ל שלא להמתין אחר הגבינה השיעור כמו בשאר ימות השנה, עכ"ל. ולענ"ד יתכן דמנהג אבותיו נכלל בכלל זה:

לתורה⁹. ג) זכר לשתי הלחם שהיו מקריבים ביום הביכורים¹⁰. ד) דכתיב בקרבנות החג מנחה חדשה לה' בשבועותיכם, דר"ת חלב¹¹. ה) כי בעת שעמדו על הר סיני וקבלו התורה, וירדו מן ההר לביתם לא מצאו מה לאכול תיכף כ"א מאכלי חלב, כי הכלים שהיו להם מקודם שבישלו בהם באותו מעל"ע נאסרו להם ע"כ בחרו להם לפי שעה מאכלי חלב ואנו עושין זכר לזה¹². ו) כדי שיראו המלאכים שאנו נוהרים בבשר וחלב, ולא כמו המלאכים שאכלו בשר בחלב אצל אברהם, וזהו כוח הטענה שהיה לו למשה רבינו לזכות בתורה נגד המלאכים, וכדי שלא יקטרגו עלינו שאין אנו נוהרין בתורה וצריכים להחזירו להם, אוכלין חלב ואח"כ בשר ונוהרין בכל פרטיה¹³. ז) סיום על מצות השמחת תורה, ואם יעשו בסעודת בשרי לא יהא ניכר שעשאו לכבוד סיום המצוה, אלא לכבוד

מח. אמרי פנחס (שם אות רסח): מט. רמ"א (סימן תצד סעיף א): נ. מטה משה (סימן תרצב): נא. משנה ברורה (ס"ק יב) בשם גדול אחד שמעתי טעם נכון. ובספר תולדות יצחק (לשבועות) מביאו בשם הרה"ק הקדושת לוי זצ"ל, ויתכן דכוונת המ"ב 'גדול אחד' ה"ה הקדושת לוי, ובספר גאולת ישראל (טעמי המנהגים ערך ר' פנחס מקאריץ זצ"ל) מביאו בשם הרה"ק הנ"ל (ועי' בזהו דוד פרפרת נאה בעיניו ז"ל):	נג. תורת חיים (בבא מציעא פו: ד"ה דקמא): נג. אמרי פנחס (שם אות רסט). ויש לציין דבאשכנז נהגו שכל מי שחיסר יום אחד מספירת העומר, אנשים נשים וטף, לא היו נותנין להם להשתתף בסעודה זו כלל (משנת יעקב	חלק ב' או"ח סימן תצד): נר. מגן אברהם (ס"ק ו), משנה ברורה (שם ס"ק טז): נה. זוהר הק' (חלק ב' משפטים קכה): נו. פרשת משפטים (ד"ה לא תבשל	גדי), ועי"ש ביאורו בזה עפ"י דרך החסידות: נר. מגן אברהם (ס"ק ו), משנה ברורה (שם ס"ק טז); נה. זוהר הק' (חלק ב' משפטים קכה); נו. פרשת משפטים (ד"ה לא תבשל
--	---	--	--

ערבי נחל

אמרים ערבים ממאורי החסידות

נערך ונלקט ע"י הר"ר משה מנחם העבט הי"ד

חג השבועות

מצות הנבלה היה כלי לקבל ההתעוררות של אהבת השם

הנה בשעת מתן תורה שהי' בוודאי לישראל אז התעוררות גדולה, ולא היה להם עדיין שום מצות לעשות להתעוררות, כלי הוכרח לומר שהיו מקיימים מצות הגבלה שהזכיר משה רבינו ע"ה שלא ליגע בה, והם היו נעצרים מליגע וממצוה הזו היו עושים כלי להתעוררות ועל שם זה נקרא בשם עצרת.

(קדושת לוי)

בית יעקב - פשוטי העם, בני ישראל - אלו הת"ח

כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל (שמות יט, טז). הנה חז"ל אמרו עה"פ והגד לעמי פשעם, ולבית יעקב חטאתם, הגד לעמי פשעם - אלו ת"ח ששגגות נעשות להם כזדונות, ולבית יעקב חטאתם, אלו ע"ה שזדונות נעשות להם כשגגות (ב"מ לז).

והנה נודע אשר שם 'יעקב' מורה על פחותי הערך שבישראל בחי' עקביים שבגוף, ו'ישראל' מורה על גדולי ישראל המכונים ע"ש הראש, שהוא אותיות ל"י רא"ש. ולזה אמר, כה תאמר לבית יעקב והם העמי הארץ, תאמר להם באמירה רכה, שלא יכבד עליהם

עול הענשים הקשים, כי להם גם זדונות נחשבין כשגגות. ותגיד לבני ישראל - להת"ח שביניהם להם תכבד ותאמר שאפי' שגגות נחשבין להם כמזדיין משום דהוי להו לזיהר בנפשותם להשמר שלא יבואו אף לידי שוגג, וכו'.

(באר מים חיים)

רצון הקב"ה שיתקנו כל העולם ע"י קבה"ת

אתם ראייתם וגו', ואשא אתכם על כנפי נשרים וגו' ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגו' (שמות יט, יד-טו). והפי' הוא כן, דלפי גודל מעלת ישראל בבואם למעמד הנבחה, הי' כל העולם הבל הכל, ורק בתשוקת נפשם להדבק בהבוכ"ע, אשר ראו כבודו בגילוי שכינה בצאתם ממצרים ועל הים, אך רצון הקב"ה הי' שיתקנו כל העולם כמו לעתיה, ויאתיו כל לעבדו. ולזה אמר להם הקב"ה וב"ש, אתם ראייתם וגו' עד כי הבאתי אתכם למדריגה גדולה מאד, אך רצונו שתהי' ע"י שמיעת התורה סגולה מכל העמים ולקרב כולם לעבודתו, אך אל תחושו פן תפלו ממדרגותיכם הגדולה, לזה אמר ואתם תהיו לי ממלכת כהנים, ותתעלו מאד.

(דברי חיים)

פר' נשא

לפניו, וכו', בקטנותו צורת קטן, וכשהוא גדול צורת גדול. זה ידוע, שישראל עלו במחשבה, פי' שהם תמיד נחקקים במחשבה עליונה, כמו שהבן נחקק במח אביו, וכו'. וזהו שאמר הכ' אם רחץ ד' את צואת בנות ציון, לפי שהיו חקוקים במחשבתו כביכול, ולטובה נאמר, ישא ד' פניו אליך, ר"ל אותו הפנים שלהם החקוקים במחשבתו. וזהו הפי' בים נדמה להם כבחור, ר"ל כאשר היו ישראל בעת ההיא, וכשבאו אל הר סיני, היו משיגים כבר ללמוד ואמרו נעשה ונשמע, והיו אז בסוד זק"ן זה קנה חכמה, ונדמה להם חקוק, כי צורתם נחקקה במחשבה עליונה בצורת זקן, כדרך הבן וכו'.

(מגיד דבריו ליעקב)

ע"י מידת השלום יזכה לנשיאות פנים מהשי"ת

ישא ד' פניו אליך וישם לך שלום (שם), אי' הדנה חז"ל (ר"ה ז) כל המעביר על מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו, זהו ישא ד' פניו אליך, במה שישם לך שלום, דהיינו שאתה תמחול לאחרים, ועי"כ השי"ת ימחול גם לך.

(אך פרי תבואה)

צריך שיתודה על חטאיו, בשעת שמכבדים אותו ואו - טובה הוא לו

והתוודו את חטאתם אשר עשו (במדבר ה-ו). פע"א בא הבעש"ט למקום אחד, ועשו לו כבוד גדול. ואמר להם הבעש"ט תדעו, כי כשמכבדים לאחא, מפשפשים במעשיו בעולם העליון, אם הוא ראוי לאותו כבוד, ולכאורא עושים לו רעה המכבדים אותו, אך באמת מי שנתן לו השי"ת חכמה בלבו, מיד כשמכבדים אותו, מהרהר בתשובה, ומפשפש במעשיו, וממילא עושים לו טובה המכבדים אותו. שהביאו אותו לידי תשובה.

(בעל שם טוב)

ברגשי גיל וחדוה ובהדרת קודש נשגר בזה בקול צהלה ורינה
את ברכותינו המאלפות, ברכת מזל אטבא וגדיא יאה
מעומקא דליבא קדם עטרת ראשנו ראש משפחתינו, לו נאווה תהלה

הרה"ח ר' חיים שרגא בלזמנטאל שליט"א
ומשפחתו שיחי'

לרגל השמחת השרייה במעונו בהולדת הנכד
בן לבנו יקירו הרה"ח ר' אליעזר דוד שליט"א

וזאת הברכה שייכו לרוות ממנו ומכל יוצאי חלציהם רוב נחת דקדושה
לתפארת משפחתינו הרוממה, מתוך בריות גופא ונהורא מעליא, ולא ימושו
דברי התורה מפין ומפי זרעך ומפי זרעך מענתה ועד עולם, אורך ימים
בימינה ובשמאלה עושר וכבוד, ויהיו כל נטיות שנטעים ממך כמון,
מתוך בריות גופא ונהורא מעליא, עושר וכבוד וכטו"ם

המברכים בקירוב חלב, בני המשפחה

הרה"ק רבי זאב וואלף הלוי מז'טאמיר זי"ע ליומא דהילולא ה' סיון תקנ"ז

"איש אלוקים אשר כבר נודע בחיים חיתו הפועי רוח הקודש בבית מדרשו מדרש פרושים" (הרה"ק מנאדריטשוב בהסכתו לספה"ק אור המאיר) "שבחו מי ימלל עצמו נוראותיו וקדושתו וחסידותו, מימיו לא שימש בידי וברגליו אלא ביחודים קדושים, והיה מלא אור ושמחה לשמח אלוקים ואנשים ביחודים הקדושים, ורבינו הקדוש מוה"ר דוב בער עם כל החבריא סומכו" וכו' (הרה"ק מקאמרא נתיב מצותי).

העולם כלל, שכנה מדברת מתוך גרונו, ולפעמים אפילו באמצע ענין באמצע תיבה היה פוסק ושהה זמן מה".

ואכן רבינו קנה מאת רבו את תורת הדיבור והי' מפורסם למגיד אשר רבים משיב מעוון, וכאשר פגשו הקדוש בעל תולדות יעקב יוסף מפולנאה שאלו אודות מה שדורש בריים. וא"ל רבינו בעומק שכלו, "במדבר הזה יתמו ושם ימותו", כי ע"י הדיבור אפשר לבא לידי תמות ושלמות. אך חלילה יש ג"כ בחינה להיפך ששם ימותו. וכאשר ראה הרה"ק את גודל צדקתו והשגתו יראתו וחסידותו, נענה כאשר נפרד ממנו, "אברך זה רשאי לדרוש דברי תורה בריים". ויסופר שכאשר פגש רבינו את התולדות נשען ה' על מקל עב וחזק, ומרוב יראת הרוממות שאחזו כאשר ראהו, נודעו ועשבר המקל.

וכבר העידו הצדיקים הקדמונים בספרו הק' כי רבים השיב מעוון, ורבים שתו בצמא ויפוצו מעיינותיו חוצה בעודו בחיים חיתו וכו'. ומאוד הפליגו על קדושתו כאשר אמר הרה"ק רבי לייב שרה"ס "כי ראה על פניו את צלם האלוקים בשלימות". וכך אמר הרה"ק רבי אשר מסטאלין אחר אשר ראה את ספרו שיצא לאור אחר הסתלקותו, "כי היה כדאי לקחת את הנעלים בידים וללכת אליו רגלי", והרה"ק מרוזין אמר על ספרו כי "חובת כל יהודי לקיים כל מה שכתוב בספרו". ואמר הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלזא שמקובל אודות ספרו הק' שבמה שהשפינו למחבר תורה מן השמים, אמר רק שמינית, וממה שאמר שמעו רק שמינית, וממה ששמעו הבינו רק שמינית, וממה שהבין הכותב כתב רק שמינית, וממה שהדפיסו מבינים רק שמינית".

בנסוע הארון

בערב ימיו התגורר רבינו בכפר איוועניץ הסמוך לז'יטומי, ואף כשחלה ונפל למשכב המשיך להורות את דרך ה' לתלמידיו ולשומעי לקחו. בערב חג השבועות בשנת תקנ"ז נחלש מאוד. וכה מספר נכדו הגה"ק בעל תהלה לדוד מברדיטשוב, באותה שעה כאשר שכב רבינו בפניו אל הקיר נכנס אליו תלמידו הרה"ק רבי שניאור מחולאסטוב-הוסטוב זצ"ל, רבינו הפנה אליו את ראשו וא"ל האתה זה שניאור, "שמע נא, ימים קשים יבואו על עם ישראל לפני ביאת המשיח, ואז יצטרכו אפילו אנשים שכמוני וכמוך להתבודד בפניה ולערוך את חשבון נפשם, האם הם באמת מאמינים בלב שלם, ללא שום פקפוק וספיקות בבוא העולם ב"ה ארון הכל". וכשנשאל ע"י תלמידו, רבינו, ומה עצת רבינו לעשות בשעה קשה זו, ענה לו רבינו, "לך ופרסם בין הבריות שאני אמרת את זה מראש" (היינו שיכינו את עצמם לה). ובכללותו לדבר עלה בסערה השמימה בפניא יומא דמתן תורה. ויבכו אותו כל בית ישראל.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

כמותו את תורתו בשלימות (אמת ליעקב). וכה סיפר הרה"ק מסאדיגורה בשם אביו קדוש ישראל מרוזין, שפ"א כשחזרו התלמידים הקדושים של המגיד אחר השולחן לבית האכסניה, ובערו בדברי תורתו ועסקו בהם. והנה הרה"ק מזיטומיר פנה והלך למיתו ושכב והי' נראה כי ניים ושכיב. אבל כעבור זמן הגיע משמשו של המגיד הקדוש בשליחותו אל רבינו זי"ע שבבקשה יפסיק להתעמק במחשבתו בדברי תורתו, כי אינו מניח לו לישון. אך המשמש שהגיע לבית האכסניה וראה את שאר התלמידים מתפללים ואילו רבינו שוכב במטתו וכישן דמי חור לרבו בלי למסור דבר לרבינו. אך כעבור שעה נצטווה שוב לחזור אחר שליחותו ולומר זאת לרבינו ואז הוכרח לפנות לרבינו ולומר לו זאת. ואמר הרה"ק מסאדיגורה שרואים מכאן גדלותו העצומה של המגיד שהוגיש במחשבתו של תלמידו עד שלא הצליח לישון, והוסיף הרה"ק ששאר התלמידים אף חלשה דעתם שמחשבת הרה"ק מזיטומיר תפסה את מחשבת רבם יותר מפילפולם שלהם בדבריו הק' (שו).

באור החסידות

את דביקותו של רבינו רבו המגיד הק' אין לשעה. וכמו שאמר רבינו עצמו שכאשר נסעו אל המגיד הגדול ממעזריטש זצלה"ה, כשבאו בתוך התחום השיגו הכל מה שהיה ברצונם להשיג. וכאשר לא השיגו עוד בתוך התחום, - השיגו עכ"פ בבואם לחצר רבם המגיד זצלה"ה. ואם אף כשבאו לחצר רבם לא מצאו די השיג, אז בעת פתיחת הדלת מבית רבם או לכל היותר כאשר זכו לראות פני רבם, השיגו כל חפץ ליבם (דברי דוד טוטרסקוב).

ועוד יסופר אשר חבר היה לו לרבינו - שנפטר עליו בצעירותו, ובחיים חיתו הסתופפו יחדיו אצל המגיד. פעם יצאו לדרך יחדיו, לאחר שאמר המגיד תורה. היה זה בבוקרו של יום קיץ, לאחר שנסעו כברת דרך, ירדו מהעגלה וציוו להבעל עגלה שיסע אחריהם, כאשר הם הולכים לפניו ברגל, והחלו שני הצדיקים לחזור על דברי קדשו של המגיד. וכך הלכו והתעמקו בדברות קדשו עד ששקעה החמה, ושוב האיר היום, וכבר עברו ד' שעות ועדיין שקועים הם בדברות המגיד. ניגש אליהם בעל העגלה ואמר להם, "מנחה של אתמול החסרתם, וגם מעריב לא התפללתם, האם בדעתכם לנהוג כן גם היום בתפילת השחר", רק אז התעוררו מדביקותם בדברי רבם (אמת ליעקב סאדיגורה).

והעיד רבינו עצמו בספרו הק' (ע), "ופעם אחת שמעתי שאמר לנו המגיד זלה"ה בפירושו: אני אלמוד אתכם אופן היותר טוב איך לומר תורה בהיות שאיני מרגיש את עצמי כלום, כי אם אוןן שומעת איך שעולם הדיבור מדבר בו, ולא הוא המדבר בעצמו, ותיכף שמתחיל לשמוע דברי עצמו יפסיק, וכמה פעמים ראו עיני ולא זכר כשפתח פיו לומר דברי תורה, היה נראה לעין כל, כאילו אינו בזה

מן המיוחדים שבין תלמידיו הגדולים והקדושים של המגיד הקדוש ממעזריטש, מגדולי מנחילי תורת החסידות לדורות היה רבינו הרב הקדוש מוה"ר רבי זאב וואלף הלוי מז'טאמיר זי"ע, אשר נודע במיוחד בספרו "אור המאיר", אשר כשמו כן הוא מאיר לארץ ולדרים ומאיר נשמות ישראל מנהר המטהר הנובע מבית מדרשם של המאורות הגדולים, להשקות את ישראל ממימי הדעת של מרנא אור שבעת הימים הבעל שם טוב הקדוש זי"ע.

אור המאיר

רבינו היה מגוע היחס מצאצאי השר והקצין מו"ה שאול וואהל, שהי' מלך פולין ליום אחד. ונשמתו הקדושה היתה גבוהה לאין שיעור אשר נחצבה מהיכל הנשמות האירי לדורות עולם באישה הבהירה. בתחלת עבודתו בקודש קיים רבינו בעצמו את המימרא אהוב את המלאכה ושנא את הרבנות, ופתח בית מזיגה לעוברי אורח. והי' מנהגו בתחילה לפתוח בבוקר את השעה, ומי שרצה נכנס. ולאחר ימים שינה את מנהגו זה, ומאז והלאה הי' מנכיס רק את אלה אשר ישרו בעיניו ואת השער סגר (אה"ל יעקב הוסישעין). וידוע בענין זה הסיפור אודות תלמיד א' שהתאונן אצל המגיד הקדוש ממעזריטש על מחשבות זרות הטורדות את מחשבותיו ומפריעות לעבודתו, ואמר לו המגיד שיסע אל תלמידו רבי ועליל מזיטומיר ושם ילמוד דרך לעבודת השי"ת. אותו תלמיד הגיע לבית אכסניתו של הרה"ק, וכאשר הגיע באישון לילה בעת הכפור והשלג בחצות, דפק על הדלת באומרו פתחו לי שער כי סער וסופה בחוץ. אך הרה"ק לא שעה לדפיקותיו ולצעקותיו ולא פתח בעוד הדלת עד האיר יום, ואז הכניסו לביתו. אותו תלמיד התאכסן אצל הרה"ק ימים מספר, ועקב אחר הליכותיו בקודש של מארחו, אך תשובה לא קיבל לשאלתו. והיה כאשר ארז את חפציו לעזוב את הבית ולחזור לרבו, לא עצר בעודו ושאל את הרה"ק על מה זאת שלחו הרה"ק המגיד אליו, ומה תשובה קיבל על המחשבות זרות אשר עושים מעשה בעלות במוחו. נענה הרה"ק ואמר הרי זאת ראיית אצלי שהבעל הבית פותח הדלת ומכניס את מי שרוצה, ומי שלא רוצה להכניס יכול לדפוק עד עלות השחר אך מקום לא ימצא. כמו"כ האדם הרי הוא בעל הבית על מוחו, ואין צריך להכניס אלא את מי שהוא חפץ להכניסו.

אמנם חרף עבודתו כמוכסן והסתרת גדלותו מעיני הבריות, לא נעלם דבר זה מעיני צדיקי דורו אשר עמדו על טיבו וידעו שאור המאיר הוא, ועוד עתיד הוא להאיר את שמיא של החסידות. וכאשר העיד הרה"ק רבי פנחס מקאריץ שהתאכסן פ"א בבית מזיגתו, ואחר שהותו שם הפליא את בעל הבית, באמרו שראה את אליהו הנביא מתלווה אליו ומגלה לו רזין עילאין בפשר סוד האירא קדישא.

רבינו היה מגדולי מעתיקי תורתו של רבו הקדוש ממעזריטש, שאף העיד על תלמידו זה שאין מבין'

יעמדו על הברכה מצדיקי הרבים שהרימו תרומתם להוצאת הגליון

<p>ידידנו הנכבד הרה"ח ר' משה לייב אייזן שליט"א לרגל אירוסיתו למזל טוב ובשעתו"מ ויה"ר שירא ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה מתוך בריות נפא ונהורא מעליא וכת"ס אב"ד</p>	<p>ידידנו הנכבד הגאון ר' אברהם צבי הכהן שליט"א לרגל נישואי בתו למזל טוב ובשעתו"מ ויה"ר שיהא הבנין עזי עד וירא מכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה מתוך בריות נפא ונהורא מעליא וכת"ס אב"ד</p>	<p>ידידנו הנכבד הרה"ח ר' חיים בלוזמנטל שליט"א וכנו הרה"ר אליעזר דוד הי"ו לרגל הולדת הנכד הבן למזל טוב ויה"ר שירא ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה מתוך בריות נפא ונהורא מעליא וכת"ס אב"ד</p>	<p>ידידנו הנכבד הרה"ח ר' יעקב ריביל שליט"א ולחנה הר"ר אברהם נתן וויסהויז הי"ו לרגל הולדת הנכד הבן למזל טוב ויה"ר שירא ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה מתוך בריות נפא ונהורא מעליא וכת"ס אב"ד</p>
---	---	--	---

הגליון נדפס בחסות דפוס שווה לברכה והצלחה בכל הענינים • רח' השלושה 30 ב"ב • 03-6579999